

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3090/2025
05.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгослав Јакшић, адвокат из ..., против туженог Електропривреда Србија а.д. Београд, огранак Р.Б. Колубара Лазаревац, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 957/25 од 09.05.2025. године, у седници одржаној 05.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 957/25 од 09.05.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 957/25 од 09.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 957/25 од 09.05.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2804/23 од 13.11.2024. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде штете у висини разлике зараде коју му је тужени исплаћивао у периоду од 22.08.2020. године до 30.06.2024. године и зараде коју би остварио да му се дневни фонд радних сати увећавао за 50 минута, исплати одређене појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде штете у висини разлике у накнади зараде за време коришћења годишњег одмора у периоду од 22.08.2020. године до 30.06.2024. године, исплати одређене појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 9.059,00 динара и одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостпеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о раду оцењен је неоснованим тужбени захтев за исплату разлике између исплаћене и зараде коју би тужилац остварио у спорном периоду да му се дневни фонд радних сати увећавао за 50 минута, као и разлике у накнади зараде за време коришћења годишњег одмора, јер се у радњама тужиоца, који је на посао долазио 30 минута пре почетка радног времена и са посла одлазио 20 минута по завршетку радног времена, како би користио организовани теренски превоз послодавца, не стичу обележја расположивости ради обаљања послова по налогу послодавца. Одлука на коју се тужилац позива у ревизији односи се на оцену основаности захтева за исплату накнаде зараде за сате рада ван ефективних часова рада у ситуацији када је време запосленог проведено у путовању било у функцији извршења службеног радног задатка, што није ситуација у конкретном случају.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је применом члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези са чланом 441. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим у случају када се тужба односи на новчано потраживање у ком случају се за дозвољеност ревизије примењују исти услови као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање (члан 403. став 3. ЗПП). Том одредбом закона прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 24.08.2023. године, а вредност побијеног дела правноснажне пресуде је 402.850,20 динара.

Имајући у виду да се тужбени захтев не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, односно да се не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку код које је ревизија увек дозвољена, а да је побијана вредност предмета спора испод динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**